

Rozvoj fenoménu postmoderní spirituality je zapříčiněn přeměnou společnosti z moderní v postmoderní či z industriální v informační, která se započala kolem poloviny 20.století a pokračuje do současnosti. Tyto společenské změny se zcela logicky promítají nejen do církví, ale i do prožívání vztahu každého jedince s Bohem. Postmoderního člověka totiž ve většině případů již příliš neuspokojují dřívější, tradiční formy moderní a předmoderní spirituality, ale snaží se svůj vztah s Bohem prožívat individuálně, neformálně či si dokonce svoji víru zcela upravit na míru vlastním potřebám a představám. Dochází tak ke spirituální deregulaci, která je typickým jevem současnosti a s ní přichází i řada nových hnutí v církvi, jež jsou postavena na postmoderních principech, a pokouší se tak uspokojovat duchovní potřeby lidí, které již tradiční církevní instituce nedokáží oslovit. Tento trend bude podle mého názoru dále pokračovat ve prospěch rozvoje nových hnutí a dalšího úpadku hnutí starých, což je jev, který lze dobře pozorovat již v současnosti. Mezi základní rysy postmoderní spirituality patří charismatismus, důraz na osobní vztahy, život podle evangelia, spontánní misijní činnost či nové formy ekumenismu.